

THE CREATION OF A DANCE THAT REFLECTS DECEPTIONS IN PERFORMING ARTS THROUGH THE EIGHT ELEMENTS OF ARTISTIC COMPOSITION

รูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้าน
ศิลปะการแสดง ในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ

Ohm Wanna^{1*} โอ้ม วรรณะ^{1*} Naraphong Charassri² นราพงษ์ จรัสศรี²

Abstract

Background and Objectives: This research titled “The Creation of a Dance that Reflects Deceptions in Performing Arts through the Eight Elements of Artistic Composition” aims to explore the creative process of dance that embodies the theme of deception in performing arts through the eight fundamental elements of artistic creation.

Methods: This research study employed qualitative and creative research methods. The research tools included: 1) documentary research, 2) interviews with relevant individuals, 3) media communication, 4) field data surveys, and 5) artist standard criteria. All collected data were then analyzed and applied to the experimental process and creative production.

Key Findings: The research presented a model for creating new works in the field of performing arts based on the eight elements of artistic creation: 1) script design using the collage concept, 2) choreography using the concept of post-modern dance, contemporary dance, dance in everyday life, and Thai dance, 3) the performer selection with the researcher playing the main roles, 4) the costume design based on minimalist art and the theory of “less is more,” incorporating elements of everyday attire, 5) sound and music design using natural sounds, 6) performance props design using symbols as an important principle in conveying meaning, 7) performance space design using a location outside the theater 8) lighting design using natural light.

Implications of the Study: The research proposed a model for creating dance that reflects deception in performing arts, based on all eight creative elements. The study aims to raise awareness in society regarding the presence of deception in performing arts and the broader art industry, contributing to a critical discourse on authenticity, artistic manipulation, and audience perception.

Conclusions and Future Research: This study is a creative work in dance that reflects deception in the performing arts, serving as a framework for developing new dance works that engage with themes of respect and ethical considerations in the creative process across all artistic disciplines.

Research Article

Received: 7 May 2024

Revised: 31 May 2024

Accepted: 5 June 2024

* *Corresponding author*

email: qqkrab@hotmail.com

How to cite:

Wanna, O., & Charassri, N. (2025).

The creation of a dance that reflects deceptions in performing arts through the eight elements of artistic composition.

Fine Arts Journal: Srinakharinwirot University, 29(1), 43-58.

Keywords: Dance Creation; Dance; Deception; Performing Arts

คำสำคัญ: การสร้างสรรค์
นาฏศิลป์; นาฏยศิลป์; กลลง;
ศิลปะการแสดง

¹ Graduate Student, Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, Thailand

¹ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² Faculty of Fine and Applied Arts, Chulalongkorn University, Thailand

² คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: งานวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง” มีวัตถุประสงค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ

วิธีการศึกษา: การวิจัยครั้งนี้มีระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และเชิงสร้างสรรค์ โดยมีเครื่องมือวิจัย ดังนี้ 1) การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร 2) การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย 3) สื่อสารสารสนเทศ 4) การสำรวจข้อมูลภาคสนาม และ 5) เกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ และนำมาข้อมูลทั้งหมดมาทดลองและสร้างสรรค์ผลงาน

ผลการศึกษาที่สำคัญ: ผลการวิจัยนำเสนอถึงรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ขึ้นใหม่ตามองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงาน 8 ประการ คือ 1) การออกแบบบทการแสดง ใช้แนวคิดแบบปะติด 2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ใช้แนวคิดนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่นาฏศิลป์ร่วมสมัย นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวันและนาฏศิลป์ไทย 3) การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยรับบทเป็นนักแสดงหลัก 4) การออกแบบเครื่องแต่งกาย ใช้หลักศิลปะมินิมอลลิสม์หลักทฤษฎีน้อยกว่ามาก และเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน 5) การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ใช้เสียงธรรมชาติ 6) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ใช้สัญลักษณ์เป็นหลักสำคัญในการสื่อความหมาย 7) การออกแบบพื้นที่การแสดง ใช้สถานที่นอกโรงละคร และ 8) การออกแบบแสง ใช้แสงธรรมชาติ

นัยสำคัญของการศึกษา: ผลการวิจัยนำเสนอรูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานศิลปะการแสดง ในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ทั้ง 8 ประการ การศึกษานี้มุ่งเสริมสร้างความตระหนักรู้ในสังคมเกี่ยวกับการมีอยู่ของกลลงในศิลปะการแสดงและวงการศิลปะทุกแขนง พร้อมทั้งมีส่วนร่วมในแนวคิดเชิงวิพากษ์เกี่ยวกับความจริงแท้ การจัดการศิลปะ และการรับรู้ของผู้ชม

สรุปผลและแนวทางการศึกษาในอนาคต: งานวิจัยนี้เป็นผลงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ซึ่งสามารถเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ในประเด็นใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเคารพและจริยธรรมการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะทุกแขนง

1. บทนำ

งานวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรคานาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ” ได้อธิบายภาพสะท้อนของศิลปินที่ต้องการจะสร้างความประทับใจให้กับผู้ชม จึงต้องใช้คำพูดและพฤติกรรม เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้ชม โดยมีจุดประสงค์เพื่อประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับผลงานของตัวเองเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมในการให้ข้อมูลที่ เป็นความจริง เนื่องจากคำอธิบายอาจจะเกินเลยหรืออาจจะไม่ตรงกับความจริงของผลงานที่ปรากฏ หากแต่ผู้ชมที่มีประสบการณ์สามารถตั้งข้อสังเกตและเข้าใจได้ว่าสิ่งที่พูดนั้นไม่เป็นความจริง และพฤติกรรมที่ปรากฏนั้นกลายเป็นภาพลวงตา ซึ่งอาจขัดกับจริยธรรมของศิลปินบางประการ

งานวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรคานาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ” ยังไม่เคยปรากฏเป็นผลงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์มาก่อน ประกอบกับประเด็นที่ได้กล่าวมามีความซับซ้อนและละเอียดอ่อน ซึ่งส่งผลทำให้อาจจะยังไม่เคยถูกนำเสนอและสร้างสรรค์เป็นผลงานทางศิลปะ หากแต่ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ซึ่งอยู่คู่กับมนุษย์มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีความใกล้ชิดกับมนุษย์มาทุกยุคทุกสมัย เหตุผลหนึ่งที่ยูวิจัยได้สามารถสังเคราะห์ได้จากผลงานทางด้านนาฏศิลป์ คือ ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ประกอบด้วยองค์ประกอบที่มาจากศิลปกรรมศาสตร์ในหลายสาขา เช่น ทศนศิลป์ นฤมิตศิลป์ ดุริยางคศิลป์ และนาฏศิลป์ ย่อมสามารถนำไปใช้ตีความประเด็นต่าง ๆ ที่มีความสลับซับซ้อน ทำให้การสื่อสารประเด็นอันลึกซึ้งกับผู้ชมได้เป็นอย่างดี ประกอบกับผลงานสร้างสรรค์ที่ผ่านมาจะมีได้อธิบายถึงกระบวนการของการสร้างสรรค์ออกมาเป็นข้อเขียนทางวิชาการได้อย่างครบถ้วน

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในบทบาททางด้านพระพุทธศาสนาที่เคยบรรพชาอุปสมบท บทบาททางด้านนักแสดงที่เคยร่วมแสดงกับศิลปินมืออาชีพ และบทบาททางด้านบริหารจัดการทางธุรกิจ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาและค้นคว้าเพื่อการสร้างผลงานสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง เพื่อนำเสนอข้อมูลและแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ในประเด็นใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเคารพผลงานที่มีมาก่อน และจริยธรรมของการสร้างสรรค์ผลงาน โดยผ่านรูปแบบของการแสดงและข้อเขียนทางวิชาการ ซึ่งอาจจะเป็นจุดเริ่มต้นให้กับผู้ที่มีความสนใจสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์ในลักษณะเดียวกันได้นำไปใช้ต่อยอดสร้างสรรค์ผลงานนาฏศิลป์ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษารูปแบบการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ

3. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง” จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยทั้งในด้านเอกสาร ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ และการสัมภาษณ์ โดยดำเนินการอยู่ในช่วง พ.ศ. 2555 ถึง พ.ศ. 2565 เท่านั้น

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ที่สะท้อนถึงกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง” ในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ” ผู้วิจัยมีรายละเอียดของกระบวนการวิจัยและวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

4.1 ระเบียบวิธีวิจัย การวิจัยเรื่องนี้อาศัยรูปแบบของงานวิจัยเชิงคุณภาพ ผสมผสานกับงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ มีขั้นตอนดำเนินการวิจัย คือ 1) การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง 2) การสื่อสารระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้อง 3) การสังเกตการณ์ 4) การวิเคราะห์และสร้างสรรค์ผลงานนาฏยศิลป์ 5) การพัฒนาและปรับปรุงผลงานนาฏยศิลป์ และ 6) การนำเสนอผลงานนาฏยศิลป์ และการวิพากษ์ผลงานอย่างอิสระ

4.2 เครื่องมือการวิจัย งานวิจัยนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยการสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร การสื่อสารระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย การสำรวจข้อมูลภาคสนาม สื่อสารสนเทศอื่น ๆ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 การสำรวจข้อมูลเชิงเอกสาร ศึกษาข้อมูลเอกสารจากหนังสือ ตำราและบทความวิชาการต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น กลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง นาฏยศิลป์ หลังสมัยใหม่ และการสร้างสรรค์นาฏยศิลป์ เป็นต้น

4.2.2 การสื่อสารระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย การสื่อสารระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยมีอยู่หลากหลายสาขาที่เกี่ยวข้องกับนาฏยศิลป์ ข้อมูลที่ได้มาจากการดำเนินการสื่อสารระหว่างบุคคลทั้งในเชิงลึกแบบเดี่ยว และการสัมภาษณ์แบบกลุ่ม

4.2.3 การสำรวจข้อมูลภาคสนาม ศึกษาข้อมูลและสังเกตการณ์เกี่ยวกับกลวงในผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ โดยการลงพื้นที่สำรวจข้อมูลและการเข้าร่วมกิจกรรมศิลปะการแสดงด้านนาฏยศิลป์กับสถาบันต่าง ๆ

4.2.4 สื่อสารสนเทศอื่น ๆ ศึกษาสื่อสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับกลองในผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ อาทิ การแสดงสด ภาพยนตร์ นิทรรศการศิลปะ ทัศนศิลป์ เพื่อหาแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์

4.3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสังเคราะห์ข้อมูล จากการศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสาร สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย สืบหาข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ และการสังเคราะห์การสร้างผลงานนาฏศิลป์นี้ด้วยเกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ ทั้ง 12 ประการของวิชชุตา วุฑฒิตย์ (อ้างถึงใน ชำรงค์ บุญราช, 2565) ได้แก่ 1) จิตวิญญาณและมีความเป็นศิลปิน 2) ประสบการณ์การเรียนรู้ และการทำงานในฐานะที่เป็นศิลปิน 3) ความสามารถหลากหลาย 4) ความเป็นผู้นำและผู้บุกเบิก 5) ปรัชญาในการทำงาน 6) การสร้างสรรค์ 7) รสนิยม 8) การถ่ายทอดความรู้ 9) เป็นผู้หยาก 10) จรรยาบรรณ 11) ความหลงใหล และ 12) ความทันสมัย โดยเกณฑ์มาตรฐานที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยเล็งเห็นว่าเป็นมาตรฐานในการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ และบรรลุตตามวัตถุประสงค์

4.4 ระยะเวลาในการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูล สังเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการสร้างสรรคผลงานและเผยแพร่ผลงานตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2565 ถึง เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2567

4.5 การสร้างสรรค์ผลงานและเผยแพร่ผลงาน การวิจัยเรื่อง “การสร้างสรรคนาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลองในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ” มีกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานและเผยแพร่ผลงาน โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.5.1 การทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงาน การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลองในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงได้ผ่านการทดลองและปฏิบัติการสร้างสรรค์ผลงาน เพื่อทดลองและพัฒนาคุณภาพของผลงาน

4.5.2 การตรวจสอบผลงาน ขั้นตอนการตรวจสอบผลงานผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านนาฏศิลป์ อีกทั้งทำการประเมิน และนำเสนอข้อคิดเห็น แนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานให้มีความสมบูรณ์

4.5.3 การจัดแสดงผลงาน ผู้วิจัยได้จัดแสดงผลงานทางสื่อออนไลน์ต่อสาธารณชน

4.5.4 การประเมินผล ผู้วิจัยนำข้อมูลจากการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ มาทำการประเมิน วิเคราะห์ข้อมูล และอภิปรายผล

4.5.5 การจัดทำเอกสารการวิจัย จากการตรวจสอบ และการประเมินของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจึงจัดพิมพ์รูปเล่มวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์

5. ประโยชน์ของการวิจัย

5.1 ด้านการศึกษา เป็นการขยายองค์ความรู้และการสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์โดยการให้คุณค่าและความรู้ต่อสังคม

5.2 งานวิจัยนี้เป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถค้นคว้าได้ในด้านการสร้างสรรค์นาฏศิลป์เชิงวิชาการ และเป็นแนวทางในการพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ต่อผู้ที่สนใจศึกษางานสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะการแสดง ในเชิงปฏิบัติการต่อไป

6. ผลการวิจัย

ผู้วิจัยวิเคราะห์ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ในรูปแบบการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึง กลางในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงในองค์ประกอบการสร้างสรรค์ผลงานทั้ง 8 ประการ โดยมี รายละเอียดองค์ประกอบทั้งหมดดังต่อไปนี้

6.1 การออกแบบบทการแสดง การออกแบบบทการแสดง ถือเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากที่สุด เนื่องจากบทการแสดงเป็นองค์ประกอบที่กำหนดแก่นของการแสดง เนื้อหาสาระ รวมไปถึงมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งการออกแบบบทการแสดงสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์นี้ ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการตามแนวคิดแบบปะติด (Collage) เป็นแนวคิดที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะ ซึ่งในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยอภิชิต เกตุแก้ว ได้อธิบายเกี่ยวกับการออกแบบบทการแสดงตามแนวคิดแบบปะติด ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การเรียงร้อยภาพการแสดงด้วยวิธีการปะติดภาพ ซึ่งเป็นทฤษฎีทางด้านนาฏศิลป์สมัยใหม่ โดยบูรณาการแนวคิดจากสัญลักษณ์นิยม มานำเสนอภาพตามแนวคิดองค์ประกอบทัศนศิลป์ทำให้ผลงานสร้างสรรค์เกิดความน่าสนใจมากขึ้นเหมาะสมกับยุคสมัย (อภิชิต เกตุแก้ว, 2561, น. 284) ดังนั้นการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลางในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ผู้วิจัยจึงนำเสนอในรูปแบบการแสดงที่ไม่มีเนื้อหาต่อเนื่อง ซึ่งในแต่ละองค์ก็มีเนื้อหาแยกออกจากกันและไม่มีความเกี่ยวข้องกัน โดยนำเสนอผู้เชี่ยวชาญและศิลปินทางด้านศิลปกรรมศาสตร์มารับบทบาทในการอธิบายและบรรยายเกี่ยวกับกลางในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ทั้งนี้ผู้วิจัยสามารถแบ่งองค์การแสดงออกได้เป็น 9 องค์การแสดง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

6.1.1 องค์ที่ 1 ทัศนศิลป์-ศิลปะการละคร นักแสดงหลักรับบทบาทสวมบุคลิกเป็นศิลปินทางด้านทัศนศิลป์ และแนะนำอธิบายเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกายละครไทย โดยแฝงกลางในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายละครไทย

6.1.2 องค์ 2 ดนตรี-บุคลิกภาพ นักแสดงหลักรับบทบาทสวมบุคลิกเป็นนักวิชาการละครและดนตรี รวมทั้งบรรยายผลงานทางด้านการสอนบุคลิกภาพ โดยแฝงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพและความงาม

6.1.3 องค์ 3 ผลิตรายณ์-ดีไซเนอร์ นักแสดงหลักรับบทบาทสวมบุคลิกเป็นนักวิชาการด้านการออกแบบผลิตรายณ์ โดยบรรยายผลงานทางด้านการออกแบบเครื่องแต่งกาย โดยแฝงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับการออกแบบและสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายทางด้านแฟชั่น

6.1.4 องค์ 4 เครื่องแต่งกาย-พุทธศิลป์ นักแสดงหลักรับบทบาทสวมบุคลิกเป็นนักออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการแสดง โดยบรรยายผลงานทางด้านพุทธศิลป์ และแฝงไปด้วยกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับพุทธศิลป์

6.1.5 องค์ 5 ทศนศิลป์-ศิลปะการแสดง นักแสดงหลักรับบทบาทสวมบุคลิกเป็นศิลปินทางด้านทศนศิลป์ โดยบรรยายผลงานทางด้านทศนศิลป์เกี่ยวกับภาพสัตว์ที่ให้ความสำคัญกับแสงและเงารวมไปถึงการแฝงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับจิตรกรรมเกี่ยวกับภาพสัตว์ให้มีความสำคัญกับแสงและเงา

6.1.6 องค์ 6 พุทธศิลป์-ศิลปะการแสดง นักแสดงหลักรับบทบาทสวมบุคลิกเป็นศิลปินทางด้านจิตรกรรมในแนวพุทธศิลป์ ซึ่งได้บรรยายผลงานของนักออกแบบเครื่องแต่งกายทางด้านศิลปะการแสดง โดยแฝงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับวิธีการและกระบวนการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายสำหรับศิลปะการแสดง

6.1.7 องค์ 7 นาฏยศิลป์ร่วมสมัย-นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย นักแสดงหลักรับบทบาทในการแสดงเป็นผู้ออกแบบนาฏยศิลป์ร่วมสมัย และการแสดงร่วมสมัย โดยบรรยายผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย อีกทั้งยังได้อธิบายเกี่ยวกับกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย

6.1.8 องค์ 8 นาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย-นาฏยศิลป์ร่วมสมัย นักแสดงหลักรับบทบาทในการแสดงเป็นผู้ออกแบบนาฏยศิลป์ไทยร่วมสมัย โดยบรรยายผลงานการแสดงนาฏยศิลป์ร่วมสมัย อีกทั้งยังได้อธิบายเกี่ยวกับกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับการคัดลอกในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏยศิลป์ร่วมสมัย

6.1.9 องค์ 9 เครื่องแต่งกาย-ผลิตรายณ์ นักแสดงหลักรับบทบาทในการแสดงเป็นผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย ในการบรรยายผลงานการออกแบบผลิตรายณ์ รวมไปถึงแสดงให้เห็นถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเกี่ยวกับกระบวนการผลิตและสร้างสรรค์ผลิตรายณ์

ภาพที่ 1 การออกแบบบทการแสดง

ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลองในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง

(โอม วรรณะ, ประเทศไทย, 2567)

6.2 การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ขั้นตอนของการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับประเด็นกลองในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง โดยนำแนวคิดนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ (Postmodern dance) มาเป็นแนวทางการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ซึ่ง อำรงค์ บุญราช ได้อธิบายถึงแนวคิดการออกแบบลีลานาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ไว้ว่า “มีการผสมผสานกันระหว่างการแสดงตะวันออกและตะวันตกจึงถือได้ว่าเป็นการเป็นสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ในอีกแนวทางหนึ่งตามแนวคิดการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่โดยนำสิ่งที่ไม่สามารถเข้ากันได้ ทำให้เข้ามาอยู่ร่วมกันได้ จนเกิดเป็นลีลานาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่ใหม่และไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน” (อำรงค์ บุญราช, 2565, น. 111) ด้วยเหตุนี้ในผลงานของผู้วิจัยจึงปรากฏทั้งการนำลีลานาฏศิลป์แบบตะวันออกและลีลานาฏศิลป์แบบตะวันตกมาใช้ในการแสดงสร้างสรรค์ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดนาฏศิลป์ร่วมสมัย (Contemporary dance) และการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวัน (Everyday movement) จากศิลปินต้นแบบดังต่อไปนี้ คือ 1) มาธา เกรแฮม เป็นรูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัยที่เน้นการใช้ร่างกายในการแสดงออก ได้แก่ การหดตัวและการปล่อยตัว และการใช้พื้นที่และแรงโน้มถ่วง 2) พอล เทเลอร์ รูปแบบนาฏศิลป์ร่วมสมัยของ

พอล เทเลอร์ มีลักษณะเฉพาะ คือ ความแข็งแกร่ง ความจริงใจ พลัง ความสง่างาม โดยใช้การเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวัน ตลอดจนการสื่อสารทางการแสดง ถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมา และ 3) นราพงษ์ จรัสศรี มีแนวความคิดการออกแบบลีลานาฏศิลป์ในผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นบัลเลต์ แจ๊สแดนซ์ แท็ปแดนซ์ นาฏศิลป์ร่วมสมัย และนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ รวมไปถึงใช้การเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวันมาบูรณาการในการออกแบบลีลานาฏศิลป์ ซึ่งการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์นี้ ผู้วิจัยได้นำเอากระบวนการออกแบบลีลานาฏศิลป์และการเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวันจากศิลปินต้นแบบ มาผสมผสานกับกระบวนการเล่าเรื่อง (Storytelling) โดยคัดเลือกสถานการณ์ และพฤติกรรมของศิลปินต่าง ๆ ที่อธิบายและบรรยายเกี่ยวกับกลองในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงมาใช้ในการออกแบบลีลานาฏศิลป์

ภาพที่ 2 การออกแบบลีลานาฏศิลป์
ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลองในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง
(โอม วรรณะ, ประเทศไทย, 2567)

6.3 การคัดเลือกนักแสดง ผู้วิจัยให้ความสำคัญและกำหนดให้มีรูปแบบการแสดงเดี่ยวเป็นหลัก อีกทั้งมีนักแสดงสมทบเพื่อขยายความหมายของบทพูด และเป็นนามธรรมเท่านั้น ซึ่งการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์นี้ นำเสนอผ่านกระบวนการเล่าเรื่อง เช่น การเล่าเรื่องย้อนหลัง การเล่าเรื่องแบบขนาน และการเล่าเรื่องแบบมุมมองบุคคลที่หนึ่ง การใช้ภาษาที่ชัดเจนและมีส่วนร่วม การใช้ภาษากายและน้ำเสียง เพื่อดึงดูดและสื่อสารอารมณ์ ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้แสดงด้วยตนเอง เนื่องจากผู้วิจัยมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องและแก่นของเรื่องกลสงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดงเป็นอย่างดี ดังที่ อำรงค์ บุญราช ได้อธิบายเกี่ยวกับคุณสมบัติของนักแสดง โดยกล่าวว่า นักเล่านักแสดงต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์และการใช้จินตนาการ เพื่อสร้างภาพและประสบการณ์ที่น่าจดจำ โดยค้นหาและใช้สัญลักษณ์และอุปมาเพื่อเพิ่มความลึกให้กับเรื่องราว ทั้งนี้ นักเล่านักแสดงต้องมีความหลงใหลในเรื่องราวและการเล่าเรื่อง และสื่อสารความกระตือรือร้นและความตื่นเต้นให้กับผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย (อำรงค์ บุญราช, การสื่อสารส่วนบุคคล, 9 พฤศจิกายน 2566) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้กระบวนการสลับตัวละคร ผสมผสานกับการเล่าเรื่อง โดยผู้วิจัยคำนึงถึงความเหมาะสมกับบทการแสดง และทักษะความสามารถของนักแสดงเป็นสำคัญ เนื่องจากนักแสดงจะต้องเป็นผู้สื่อสารเนื้อหาให้ผู้ชมอย่างตรงไปตรงมา เพื่อให้ผู้ชมเกิดความรู้ ความเข้าใจและเกิดสุนทรียภาพในการแสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.4 การออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยออกแบบเครื่องแต่งกายโดยมีแนวคิดและแรงบันดาลใจมาจาก 3 แนวคิด คือ 1) หลักศิลปะมินิมอลลิสม์ (Minimalism) เพื่อนำมาใช้โดยการสื่อสารผ่านการเลือกใช้รูปแบบของเครื่องแต่งกายที่มีรูปแบบที่เรียบง่าย และบ่งบอกถึงบุคลิกลักษณะของตัวละครได้อย่างชัดเจน 2) หลักทฤษฎีน้อยดีกว่ามาก (Less is more) ผู้วิจัยมีแนวคิดในการออกแบบเครื่องแต่งกายโดยใช้เครื่องแต่งกายที่สามารถสื่อความหมายทางการแสดงได้อย่างตรงไปตรงมา ทำให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจในการแสดงมากยิ่งขึ้น และ 3) เครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยออกแบบและดัดแปลงเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวันให้มีความสวยงามและเหมาะสมกับบทการแสดง ดังที่ มนทิรา มโนรินทร์ ที่ได้ใช้เครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวันตามแนวทางของนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ โดยกล่าวว่า การออกแบบดัดแปลงชุดใหม่ตามแนวคิดศิลปะนามธรรมใหม่เพื่อสื่อความหมาย และยังเลือกรูปแบบชุดการแสดงในแต่ละบทบาทของฉากการแสดงได้อย่างสวยงามและ เหมาะสมกับการแสดง (มนทิรา มโนรินทร์, 2565, น. 252-253) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดนี้มาออกแบบเครื่องแต่งกายให้มีความเรียบง่าย และบ่งบอกบทบาทในการแสดง บุคลิกเป็นผู้เชี่ยวชาญและศิลปินทางด้านทัศนศิลป์ และแนะนำ อธิบายเกี่ยวกับกลสงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง

ภาพที่ 3 การออกแบบเครื่องแต่งกาย

ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านการแสดง
(โอม วรรณะ, ประเทศไทย, 2567)

6.5 การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง โดยพิจารณาถึงเรื่องราวการใช้สัญลักษณ์เป็นหลักสำคัญในการสื่อความหมายและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการแสดง เพื่อทำให้เกิดความรู้และความเข้าใจในผลงานการแสดงได้อย่างเหมาะสม ดังที่ ธีรากร จันทนะสาโร ได้กล่าวว่า อุปกรณ์ประกอบการแสดงต้องสัมพันธ์และสอดคล้องไปกับการเคลื่อนไหวร่างกาย หน้าที่ของอุปกรณ์ประกอบการแสดงจำแนกได้ 2 ลักษณะ คือ หน้าที่หลักของอุปกรณ์ และหน้าที่เชิงสัญลักษณ์ (ธีรากร จันทนะสาโร, 2563, น. 119) ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบอุปกรณ์การแสดงไว้ในแต่ละองค์การแสดงที่มีความแตกต่างกัน โดยเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่สร้างความเข้าใจ และตีความได้ง่าย เพื่อต้องการสื่อสารให้ผู้ชมมีความรู้ และความเข้าใจในผลงานการสร้างสรรค์ เช่น รูปภาพพุทธศิลป์ สื่อถึงหลักธรรมในพระพุทธศาสนาเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรมในผลงานทางด้านการแสดง ส่วนกล่องกระดาษสีขาว สื่อถึงการออกแบบผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่แฝงด้วยกลลงใน การให้ข้อมูลของผลงานทางด้านการแสดง และผืนผ้าใบสำหรับงานจิตรกรรม กะโหลกสัตว์ สื่อถึงกลลงในผลงานทางด้านการแสดงที่แสดงออกผ่านพฤติกรรม การสื่อสาร และการแสดงออกทางอารมณ์ของศิลปินที่แฝงไปด้วยกลลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม

ภาพที่ 4 การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง

ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลองในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง
(โอม วรณะ, ประเทศไทย, 2567)

6.6 การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงนั้น จะทำหน้าที่ขยายอารมณ์และความรู้สึกในการแสดงได้ ซึ่งเสียงสามารถออกแบบได้หลากหลายรูปแบบ ดังที่ วิทวัส กรมณีโรจน์ ได้อธิบายไว้เกี่ยวกับเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง โดยกล่าวว่า เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) เสียงนักแสดงพูด ในการบอกเล่าเรื่องราวและสื่อความหมายจากนักแสดงเอง 2) เสียงและดนตรีแบบมีเนื้อร้องและไม่มีเนื้อร้อง และ 3) เสียงประกอบและเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงสัตว์ต่าง ๆ เสียงลมพัดต้นไม้ เสียงฝนตกฟ้าร้อง เสียงเครื่องยนต์ต่าง ๆ ฯลฯ (วิทวัส กรมณีโรจน์, 2564, น. 38) อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยจึงใช้เสียงธรรมชาติในทุกองค์การแสดง เนื่องจากการใช้เสียงธรรมชาติในการแสดงจะช่วยให้ผู้แสดงสามารถถ่ายทอดอารมณ์และความคิดของตัวละครได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก เสียงธรรมชาติ หมายถึง การใช้เสียงที่เป็นไปตามธรรมชาติและไม่ปรุงแต่ง ซึ่งจะช่วยสร้างความเชื่อมโยงทางอารมณ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับผู้ชม

6.7 การออกแบบพื้นที่การแสดง พื้นที่แสดงอาจถูกจำกัดให้ใช้พื้นที่แต่ในโรงละคร หากแต่การสร้างสรรคนาฏศิลป์ในปัจจุบัน ศิลปิน ผู้สร้างสรรค์ผลงานและผู้แสดงสามารถออกไปแสดงยังพื้นที่และสถานที่ที่แปลกใหม่ เช่น ภูมิทัศน์กลางแจ้ง อาคารร้าง จัดรัศสธารณะ แกลเลอรี หรือสถานที่ใด ๆ ก็ตามที่มีศักยภาพและมีทัศนียภาพทางศิลปะ ทั้งนี้ นราพงษ์ จรัสศรี ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการออกแบบพื้นที่แสดงไว้ว่า “การออกแบบสถานที่แสดงนาฏศิลป์ควรคำนึงถึงการสร้างพื้นที่แสดงที่หลากหลายไม่จำกัดเฉพาะเวทีหรือโรงละคร โดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับแก่นของผลงานสร้างสรรค์ เพื่อเปิดโอกาสให้เกิดการสร้างสรรคการแสดงรูปแบบใหม่ ๆ ที่น่าสนใจและแปลกใหม่” (นราพงษ์ จรัสศรี, การสื่อสารส่วนบุคคล, 27 มีนาคม 2567) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้พื้นที่บ้านทรงไทย เป็นสถานที่จัดการแสดง เนื่องจากเป็นพื้นที่เปิดโล่ง มีความหลากหลายทางโครงสร้าง การออกแบบ และขนาดของพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน

ภาพที่ 4 การออกแบบพื้นที่การแสดง
ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง
(โอม วรรณะ, ประเทศไทย, 2567)

6.8 การออกแบบแสง ผู้วิจัยทำการออกแบบแสงสำหรับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหา แก่นของเรื่องและบทการแสดง ทั้ง 9 องค์การแสดง ซึ่ง ฤทธิรงค์ จิกาวานนท์ ได้อธิบายถึงความสำคัญของแสงไว้ว่า “แสงมีความสำคัญในการสร้างภาพรวมบนเวทีเป็นอย่างมาก นอกจากจะให้แสงสว่างทำให้เรามองเห็นแล้ว แสงยังสร้างจุดสนใจ จำกัดมุมมองและพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง หรือที่ตัวละครใดตัวหนึ่ง อีกทั้งยังเน้นจังหวะและโครงสร้างของละคร แสงเป็นตัวแปรสำคัญทำให้ผู้ชมรับรู้ถึงบรรยากาศแวดล้อม (Mood) สร้างความเหมือนจริง (Realistic elements) บอกเวลา อากาศ ฤดู และลักษณะแวดล้อมอื่น ๆ ที่เข้ากับละคร ความเป็นธรรมชาติ และสมจริง” (ฤทธิรงค์ จิกาวานนท์, 2558, น. 158) ผู้วิจัยได้ทำการออกแบบแสงสำหรับการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ ผู้วิจัยได้ใช้แสงธรรมชาติในแต่ละช่วงเวลาที่แตกต่างกัน เนื่องจากแสงธรรมชาติในช่วงเวลาต่าง ๆ นั้นสามารถสื่อสารอารมณ์สอดคล้องกับบทการแสดงทั้ง 9 องค์ อีกทั้งยังสนับสนุนการสื่อสารทางอารมณ์และความรู้สึกของนักแสดงได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย

7. การสรุปผลและการอภิปรายผล

การสร้างสรรคานาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง เป็นผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่ไม่เคยปรากฏขึ้นที่ใดมาก่อน ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษารูปแบบการสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์ โดยมีแรงบันดาลใจมาจากกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ซึ่งมีองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ ทั้งสิ้น 8 ประการ ได้แก่ บทการแสดง ลีลานาฏศิลป์ นักแสดง เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์ประกอบการแสดง เสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง พื้นที่แสดง และแสง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเอาเกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ ทั้ง 12 ประการ มาอภิปรายผลเกี่ยวกับมาตรฐานในการสร้างสรรคานาฏศิลป์ซึ่งสามารถอภิปรายวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

รูปแบบการสร้างสรรคานาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง แบ่งออกเป็น 8 องค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงาน ได้แก่ 1) การออกแบบบทการแสดง นำเสนอกลวงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง แบ่งออกเป็น 9 องค์ ได้แก่ **องค์ 1** ทศนาฏศิลป์-ศิลปะการละคร **องค์ 2** ดนตรี-บุคลิกภาพ **องค์ 3** ผลิตภัณท์-ดีไซด์เนอร์ **องค์ 4** เครื่องแต่งกาย-พุทธศิลป์ **องค์ 5** ทศนาฏศิลป์-ศิลปะการแสดง **องค์ 6** พุทธศิลป์-ศิลปะการแสดง **องค์ 7** นาฏศิลป์ร่วมสมัย-นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย **องค์ 8** นาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย-นาฏศิลป์ร่วมสมัย และ**องค์ 9** เครื่องแต่งกาย-ผลิตภัณท์ ซึ่งแต่ละองค์การแสดงมีความสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานศิลปินทางด้านนาฏศิลป์ คือ มาตรฐานข้อ 1 ด้านมีจิตวิญญาณ มาตรฐานข้อ 4 ด้านมีความเป็นผู้นำและผู้บุกเบิก และมาตรฐานข้อ 6 ด้านมีการสร้างสรรค์ เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้เป็นผลงานทางด้านนาฏศิลป์สร้างสรรค์ที่ยังไม่เคยถูกสร้างสรรค์หรือปรากฏที่ใดมาก่อน 2) การออกแบบลีลานาฏศิลป์ ผู้วิจัยออกแบบลีลานาฏศิลป์จากการบูรณาการรูปแบบนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ การเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันและศิลปะการแสดง เพื่อให้ผู้ชมสามารถตีความจากการสื่อสารทางการแสดงและความหมายแต่ละองค์ สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 3 เป็นผู้มีความสามารถหลากหลาย มาตรฐานข้อ 6 มีการสร้างสรรค์ และมาตรฐานข้อ 12 มีความทันสมัย 3) การคัดเลือกนักแสดง คัดเลือกนักแสดงที่มีความรู้และความสามารถทางด้านนาฏศิลป์หลังสมัยใหม่ การเคลื่อนไหวร่างกายในชีวิตประจำวัน การเล่าเรื่องและการสลับบทบาททางด้านศิลปะการแสดงได้เป็นอย่างดี ซึ่งมีความสอดคล้องเกณฑ์มาตรฐานข้อ 1 ด้านจิตวิญญาณและความเป็นศิลปิน และมาตรฐานข้อ 2 ด้านมีประสบการณ์ เนื่องจากงานวิจัยนี้นักแสดงจะต้องใช้ทักษะและความสามารถทางด้านนาฏศิลป์และศิลปะการแสดงเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังต้องมีการระเบียบวินัย การอุทิศตนในการฝึกซ้อม รวมไปถึงการแสดงศักยภาพทางการแสดงอีกด้วย 4) การออกแบบเครื่องแต่งกาย ผู้วิจัยออกแบบเครื่องแต่งกายโดยมีแนวคิดและแรงบันดาลใจมาจาก 3 แนวคิด คือ หลักศิลปะมินิมอลลิสม์ หลักทฤษฎีน้อยดีกว่ามาก และเครื่องแต่งกายในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยออกแบบและดัดแปลงให้มีความเหมาะสมกับบทการแสดงสอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐาน ข้อ 6 มีการสร้างสรรค์

มาตรฐาน ข้อ 7 มีรสนิยมและมาตรฐานข้อ 12 ด้านความทันสมัย 5) การออกแบบอุปกรณ์ประกอบการแสดง ผู้วิจัยใช้อุปกรณ์ประกอบการแสดงที่หลากหลาย เช่น รูปภาพพุทธศิลป์ กล้องกระดาสีขาว ผืนผ้าใบสำหรับงานจิตรกรรม และกะโหลกสัตว์ ซึ่งตรงกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 3 ด้านความหลากหลาย และมาตรฐานข้อ 6 มีการสร้างสรรค์ 6) การออกแบบเสียงและดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง ผู้วิจัยใช้เสียงพูดของนักแสดง และเสียงที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติในแต่ละองค์การแสดงที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งตรงกับเกณฑ์มาตรฐาน ข้อ 6 มีการสร้างสรรค์ 7) การออกแบบพื้นที่แสดง พื้นที่แสดงอาจถูกจำกัดให้ใช้พื้นที่ในโรงละครเท่านั้น หากแต่การสร้างสรรคผลงานทางด้านนาฏศิลป์นี้ผู้วิจัยเลือกใช้พื้นที่เรือนไทยเป็นพื้นที่การแสดง ซึ่งเป็นสถานที่ที่แปลกใหม่และเปิดโล่ง มีความหลากหลายทางโครงสร้าง การออกแบบ และขนาดของพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน ตลอดจนมีความเหมาะสมกับบทรการแสดง ลีลานาฏศิลป์ และอุปกรณ์ประกอบการแสดง สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 2 มีประสบการณ์การเรียนรู้ และการทำงานในฐานะที่เป็นศิลปิน มาตรฐาน ข้อ 6 มีการสร้างสรรค์ มาตรฐาน และมาตรฐานข้อ 7 มีรสนิยม และ 8) การออกแบบแสง ผู้วิจัยใช้แสงธรรมชาติในแต่ละช่วงเวลาที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับบทรการแสดงทั้ง 9 องค์แสดง ซึ่งตรงกับเกณฑ์มาตรฐานข้อ 6 มีการสร้างสรรค์ มาตรฐานข้อ 7 มีรสนิยม และมาตรฐานข้อ 12 ความทันสมัย

จากการสรุปและอภิปรายดังกล่าว การสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ซึ่งมีองค์ประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ 8 ประการ ซึ่งมีความสอดคล้องกับเกณฑ์การสร้างมาตรฐานในการยกย่องบุคคลต้นแบบทางด้านนาฏศิลป์ ทั้ง 12 ประการของ วิชชุดา รุชาทิตย์ โดยได้ใช้มาตรฐานเพียง 7 ข้อที่ตรงตามลักษณะงาน ได้แก่ มาตรฐานข้อ 1 ด้านมีจิตวิญญาณและความเป็นศิลปิน มาตรฐานข้อ 2 ประสบการณ์ มาตรฐานข้อ 3 ความหลากหลาย มาตรฐานข้อ 4 ความเป็นผู้นำและผู้บุกเบิก มาตรฐานข้อ 6 การสร้างสรรค์ มาตรฐานข้อ 7 รสนิยม และมาตรฐานข้อ 12 ความทันสมัย

8. ข้อเสนอแนะ

6.1 การสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ที่มีแนวคิดและแรงบันดาลใจมาจากกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง ควรเผยแพร่สู่สาธารณชนและผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการศิลปะทุกแขนงเพื่อให้สังคมได้รับรู้และตระหนักในทุกช่องทางของการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารสู่สาธารณชน

6.2 ผลงานการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ที่สะท้อนถึงกลลงในผลงานทางด้านศิลปะการแสดง สามารถเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ในประเด็นใหม่ ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเคารพผลงานที่มีมาก่อน และจริยธรรมของการสร้างสรรค์ผลงาน

9. เอกสารอ้างอิง

- ธรากร จันทนะสาโร. (2563). นาฏศิลป์จากทหรสนะเรื่องความตายในศาสนาพุทธแบบวัชรยานของทิเบต. *วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 22(1), 107-119.
- จ้ำมรงค์ บุญราช. (2565). รูปแบบลีลานาฏศิลป์ในการสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากคำวิจารณ์คุณสมบัติ การเป็นนาฏศิลป์ป็นของนราพงษ์ จรัสศรี. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 26(1), 101-116.
- มนทิรา มโนรินทร์. (2565). *การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากคำพังเพยที่สะท้อนถึงสังคมไทยในปัจจุบัน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร.
- ฤทธิรงค์ จิวากานนท์. (2558). ภาพบนเวที. ใน นพมาศ แวหงส์ (บรรณาธิการ). *ปริทัศน์ศิลปะการละคร* (หน้า 158-159). กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทวัส กรมณีโรจน์. (2564). *เอกสารประกอบการสอนรายวิชา นาฏประดิษฐ์ 1. สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปะการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม*.
- อภิชาติ เกตุแก้ว. (2561). *การสร้างสรรค์นาฏศิลป์จากสัญลักษณ์โอมในความเชื่อของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู* (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.